

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.445 van 21 februari 2000
in de zaak A. 86.917/VII-19.473.**

In zake : de n.v. VILATCA,
die woonplaats kiest bij
advocaat L. SCHUERMANS,
kantoor houdende te TURNHOUT,
Merodelei 112

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat H. LANGE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Schermersstraat 30.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. VILATCA op 23 september 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 22 juli 1999 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw waarbij haar beroep tegen het besluit van 7 januari 1999 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen, houdende weigering van de vergunning voor het verder exploiteren en het veranderen van haar veebedrijf, gelegen aan de Bredabaan 100 a-b, 102 a-b-c te Ravels (Weelde), ongegrond wordt bevonden en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 14 december 1999
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 december
1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad
R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
J. SURMONT die, loco advocaat L. SCHUERMANS verschijnt
voor de verzoekende partij, en van advocaat
A.-M. VAN EYNDE die, loco advocaat H. LANGE verschijnt
voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van
de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 24 juli 1997 verleende de Vlaamse
minister voor leefmilieu en tewerkstelling aan de
verzoekende partij een vergunning voor onder meer het
exploiteren van een rundveehouderij, gelegen aan de
Bredabaan te Ravels (Weelde), en omvattende
3.204 mestkalveren, 70 gewone kalveren en 194 volwassen

runderen, alsook voor de opslag van 5.410 m³ mest en van stookolie.

Deze vergunning werd verleend voor een termijn die eindigde op 20 juli 1999.

1.2. Op 7 januari 1999 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen de vergunning voor het verder in bedrijf houden en veranderen van deze inrichting omdat de mestafzet naar de toekomst toe onvoldoende bewezen is.

1.3. Met een aangetekend schrijven van 22 februari 1999 gaat de verzoekende partij tegen dit weigeringsbesluit in beroep bij de Vlaamse minister voor leefmilieu en tewerkstelling.

In het beroepschrift staat wat volgt :

"Wij hebben de eer bij deze namens de N.V. VILATCA, Onder d'Eike 2, 2370 Arendonk, beroep in te stellen tegen het Besluit van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Antwerpen, gedagtekend 7 januari 1999 en aan cliënte overgemaakt bij schrijven van 27 januari 1999 (Ref. 2/MV/MLAV1/98000000286/ABA/DL).

In bijlage bezorgen wij U het attest bedoeld in artikel 31 VLAREM I, alsook het bewijs van betaling van de dossiertaks.

De weigering werd gebaseerd op de adviezen van de Vlaamse Landmaatschappij en van de Provinciale Milieuvergunningscommissie, dewelke het advies van de Vlaamse Landmaatschappij heeft overgenomen.

Het ongunstig advies van de Vlaamse Landmaatschappij is gebaseerd op het feit dat er slechts rekening zou kunnen worden gehouden met een grondgebonden afzet van 75 ha., er geen grondverbonden afzet mogelijk is en geen export of verwerking wordt aangetoond, en de mestafzet naar de toekomst onvoldoende zou bewezen zijn.

Artikel 4, § 1, 2° a van het Besluit van de Vlaamse Regering van 20 december 1995 voorziet duidelijk dat aan deze bepaling moet voldaan zijn op het ogenblik van de vergunningsaanvraag (en niet naar de toekomst toe).

Op het ogenblik van de vergunningsaanvraag beschikte cliënte over een overeenkomst met de N.V. AQUAFIN om de mest gedeeltelijk te verwerken op het RWZI Antwerpen-Noord, zodat aan de voorwaarde van hogervermeld artikel was voldaan.

Bijkomend beschikt cliënte over een nieuwe toelating om in elk geval tot 31 december 1999 de mest te laten verwerken op het RWZI Antwerpen-Noord (cfr. bijlage 3).

Naar de verdere toekomst toe willen wij opmerken dat, indien voor de periode na 31 december 1999 niet in een oplossing voor de verwerking van de mest kan worden voorzien, cliënte slechts om redenen die haar volstrekt vreemd zijn, desgevallend niet zal kunnen voldoen aan de toepasselijke wettelijke bepalingen, hetgeen haar vanzelfsprekend niet ten kwade kan worden geduid.

Afgezien van de tijdelijke (?) mogelijkheid tot verwerking van de mest via het RWZI Antwerpen-Noord, is er thans geen mogelijkheid tot mestverwerking voor de kalversector.

Met uitzondering van een export naar een eigen grond van cliënte (11 ha 23 a) te Baarle-Nassau, is export op dit ogenblik de facto onmogelijk. Kalvermest kan onbewerkt niet voldoen aan de bepalingen van de 'Bezemrichtlijn'. De mest moet kiemvrij kunnen aangeboden worden en een DS-gehalte hebben dat minstens volstaat om het product stabiel te houden. Dit procédé om de mest in dergelijke toestand te brengen komt overeen met een verwerkingsprocédé, zodat export naar het buitenland zonder voorafgaandelijke be- of verwerking van de mest niet mogelijk is.

Het weigeren van een milieuvergunning op grond van een wettelijke bepaling waaraan de exploitant om redenen die niet van zijn wil afhangen niet kan voldoen, temeer daar de Overheid niet in een gepaste oplossing voorziet, zou in strijd zijn met alle beginselen van behoorlijk bestuur.

De Wetgever is trouwens zelf van oordeel dat de vereiste van voorafgaandelijk bewijs van de mestafzet de facto onmogelijk is en tot onredelijke situaties aanleiding geeft, nu deze vereiste in het ontwerp van gewijzigd Mestdecreet is weggefallen.

Wij verzoeken U dan ook om het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, en de vergunning toe te kennen zoals aangevraagd.

Wij verzoeken U tevens cliënte en onszelf uit te nodigen voor een hoorzitting waarop het beroep kan worden toegelicht".

1.4. In het kader van de beroepsprocedure worden de volgende adviezen uitgebracht :

a) De afdeling stedenbouwkundige vergunningen van AROHM : gunstig.

b) De administratie gezondheidszorg : principeel gunstig.

c) De Vlaamse landmaatschappij : ongunstig. Dit advies besluit :

"Aangezien :

- de vergunningsaanvraag ontvangen werd op 24 september 1998 zijn de bepalingen van artikel 4 van het Vergunningenbesluit van toepassing op deze aanvraag;
- de vergunningsaanvraag betrekking heeft op een inrichting behorende tot een bedrijf dat niet genotificeerd is als gezinsveeteeltbedrijf;
- deze inrichting een vergunde mestproductie heeft van 21.756 kg P205, overeenkomstig 3.204 mestkalveren, 100 runderen jonger dan één jaar, 64 runderen tussen één en twee jaar en 100 'andere runderen';
- niet voldaan wordt aan alle criteria van artikel 4, par. 1, 2°, is de aanvraag niet verenigbaar/slechts gedeeltelijk verenigbaar met het Mestdecreet, aangezien :
 - de som van de grondgebonden afzet, de afzet via verwerking en de afzet via verwerking (sic) niet minstens even groot is als de som van de gewenste vergunde mestproductie van het bedrijf waartoe deze inrichting behoort (art. 4, par. 1, 2°, a)),
 - de mestverwerkingsovereenkomst die werd afgesloten met de N.V. AQUAFIN niet kan worden goedgekeurd door de Mestbank daar de overeenkomst niet voldoet aan de bepalingen van art. 7, § 1, 2° en 5° van het 'vergunningenbesluit' daar ze niet werd afgesloten voor een termijn van 3 jaar en ze niet werd opgemaakt overeenkomstig het model in bijlage 2 van dit besluit,
 - met betrekking tot de verplichting om de mestafzet naar de toekomst af te zetten via grondgebonden afzet, verwerking of export de exploitant in zijn beroepschrift terecht opmerkt dat het momenteel niet mogelijk is om een verwerkingsovereenkomst af te sluiten voor de verwerking van kalvergier die voldoet aan de bepalingen van Art. 7 van het 'vergunningenbesluit'; dat dit echter niet wegneemt dat niet voldaan is aan art. 4, § 1, 2°, a) van het vergunningenbesluit,

verleent de Vlaamse Landmaatschappij ongunstig advies voor de hernieuwing van de vergunning tot exploitatie van : (...)"

d) De afdeling milieuvergunningen van AMINAL : ongunstig.

e) De gewestelijke milieuvergunningscommissie : ongunstig.

Het advies vermeldt dat de aanvraag niet voldoet aan artikel 4, § 1, 2°, a), van het vergunningenbesluit en dat bij de aanvraag geen overeenkomsten werden gevoegd die voldoen aan de bepalingen van artikel 7, § 1, van het vergunningenbesluit.

Te noteren valt nog dat de aanvrager tijdens de hoorzitting van de gewestelijke milieuvergunningscommissie nog twee nota's neerlegde.

De eerste nota heeft betrekking op de historiek van de kalversector en de problematiek van de verwerking van kalvergier.

In de tweede nota wordt betoogd dat artikel 7, § 1, van het vergunningenbesluit onwettig is.

1.5. Op 22 juli 1999 wordt de thans bestreden beslissing genomen, waardoor het beroepen besluit wordt bevestigd.

Dit besluit steunt op de volgende motieven :

"Overwegende dat de aanvraag een vernieuwing betreft van de vergunning voor het houden van 3.204 mestkalveren en 264 runderen; dat dit overeenkomt met een vergunde mestproductie van 21.756 kg P₂O₅/jaar;

Overwegende dat deze inrichting op basis van de Mestbankaangifte 1997, bedrijfssituatie 1996, niet behoort tot een bedrijf dat genotificeerd als een gezinsveeteeltbedrijf; dat derhalve de inrichting dient te voldoen aan alle toepasselijke bepalingen van artikel 4, § 1, 2° van het Vergunningenbesluit (besluit van de Vlaamse regering van 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het meststoffendecreet);

Overwegende dat de exploitant nog volgende inrichtingen uitbaat :

- op Kolisbos 1 te Neerpelt : 1.704 mestkalveren;
- op Hooiweg 23-25 te Itegem : 446 mestkalveren;
- op Hegge 103 te Weelde : 330 mestkalveren;

Overwegende dat de vergunde mestproductie van het bedrijf waartoe de inrichting behoort 34.652 kg

P₂O₅/jaar bedraagt overeenkomstig 5.684 mestkalveren, 100 runderen jonger dan 1 jaar, 64 runderen tussen 1 en 2 jaar en 100 andere runderen;

Overwegende dat artikel 4, § 1, 2°, a) van het vernoemd Vergunningenbesluit stelt dat de som van de grondgebonden afzet, de grondverbonden afzet, de afzet via verwerking en de afzet via export minstens even groot moet zijn als de som van de vergunde mestproductie van alle inrichtingen van het bedrijf te samen; dat in de vergunningsaanvraag geen mestverwerkingsovereenkomsten werden bijgesloten die voldoen aan de bepalingen van artikel 7, § 1 van het vermeld Vergunningenbesluit; dat de toelating die door de exploitant in bijlage bij het aanvraagdossier werd gevoegd slechts geldig is voor een periode tot 31 december 1999; dat derhalve niet voldaan is aan de bepaling van artikel 7, § 1, 2° van het vermeld Vergunningenbesluit aangezien een dergelijke overeenkomst minstens voor 3 jaar geldig moet zijn; dat nochtans opgemerkt kan worden dat de exploitant momenteel een overeenkomst heeft met de N.V. AQUAFIN te Antwerpen en dat in het productiejaar 1998 reeds ongeveer 1.800 m³ kalvergier werd verwerkt; dat ter vergelijking op deze inrichting die het voorwerp is van deze aanvraag jaarlijks in totaal 14.420 m³ gier wordt geproduceerd;

Overwegende dat aanvrager het opnieuw in gebruik stellen van de eigen zuiveringsstations voor kalvergier, stilgelegd op 1 januari 1991, overweegt; dat een mechanische en bacteriologische zuivering wordt onderzocht; dat de aanvraag voor vergunning hiervoor wordt voorbereid;

Overwegende dat de aanspraken en bezwaren aangehaald door de beroepsindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

- de inrichting voldoet niet aan alle bepalingen van het vermeld Vergunningenbesluit;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat het beroep ongegrond te verklaren en de bestreden beslissing te bevestigen";

2. Gegrondheid van het beroep

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden

akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2. De middelen

2.2.1. Het eerste middel

2.2.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de standpunten van de partijen als volgt zijn ontwikkeld :

2.2.1.1.1. Het middel :

"Eerste middel : schending van artikel 7, § 1 van het Vergunningenbesluit dd. 20 december 1995, van artikel 34, § 6 van het Mestdecreet, van het legaliteitsbeginsel en bevoegdheidsoverschrijding

Overwegende dat de aangevraagde vergunning werd geweigerd omwille van het feit dat de afzet van de mest via verwerking niet zou zijn aangetoond omdat op basis van artikel 7, § 1, 2° van het Vergunningenbesluit geen overeenkomst voor ten minste drie jaar kon worden voorgelegd.

Overwegende dat verzoekende partij van oordeel is dat artikel 7 § 1 van het Vergunningenbesluit van 20 december 1995 onwettig is.

Dat de wettelijke basis van voormeld artikel 7, § 1 van het Vergunningenbesluit gelegen is in artikel 34, § 6, 2° van het Mestdecreet.

...
Overwegende dat de regels inzake de afzet via verwerking zoals voorzien in artikel 7, § 1 van het Vergunningenbesluit, in strijd met artikel 34, § 6, 2° van het Mestdecreet niet werden vastgelegd per geval omschreven in artikel 34, § 3 van het Mestdecreet, doch op algemene wijze.

Dat in artikel 7, § 1 van het Vergunningenbesluit immers geen onderscheid wordt gemaakt naargelang van de verschillende gevallen voorzien in artikel 34, § 3 van het Mestdecreet.

Overwegende dat artikel 7, § 1 van het Vergunningenbesluit aldus geen wettelijke grondslag kan vinden in artikel 34, § 6, 2° van het Mestdecreet en derhalve onwettig is.

Dat door de weigering van de vergunning dewelke enkel is gesteund op een onwettige bepaling, het bestreden besluit aldus het legaliteitsbeginsel miskent en er sprake is van bevoegdheidsoverschrijding";

2.2.1.1.2. De repliek van de verwerende partij :

"Verzoekende partij houdt voor dat, omdat artikel 34, § 6 van het Mestdecreet bepaalt dat de Vlaamse regering 'per geval', zoals bedoeld in § 3 de regels vaststelt waaraan deze bedrijven moeten voldoen inzake o.m. de bewijsvoering wat mestafzet betreft, artikel 7, § 1 ook diverse bepalingen voor de verschillende categorieën van bedrijven, vermeld in artikel 34, § 3 zou moeten bevatten.

Nochtans staat de formulering van artikel 34, § 6 van het Mestdecreet een regeling niet in de weg, zoals deze voorzien wordt in artikel 7, § 1 van het vergunningenbesluit, waarbij aan deze verschillende categorieën van bedrijven gelijkaardige verplichtingen worden opgelegd.

Artikel 34, § 6 zegt immers niet dat noodzakelijkerwijze deze categorieën van bedrijven aan verschillende regelingen moeten worden onderworpen, en de Vlaamse regering was dan ook gerechtigd uniforme verplichtingen op te leggen.

Het middel is niet ernstig";

2.2.1.2. Bespreking

Overwegende dat het middel niet ernstig is, om de volgende redenen :

2.2.1.2.1. Artikel 34, § 6, van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, bepaalt :

"§ 6. De Vlaamse Regering stelt per geval zoals bedoeld in § 3 de regels vast waaraan deze bedrijven bij de milieuvergunningsaanvraag moeten voldoen inzake :

1° de minimaal noodzakelijke in aanmerking komende tot het bedrijf behorende oppervlakte cultuurgrond;
2° de bewijsvoering van mestafzet in de toekomst conform de normen aan de hand van afzet op tot het bedrijf behorende oppervlakte cultuurgronden, overeenkomsten met gebruikers, overeenkomsten met erkende mestverhandelaars, overeenkomsten met verwerkers en/of overeenkomsten voor het exporteren van dierlijke mest. De modellen waaraan deze overeenkomsten moeten voldoen worden vastgesteld door de Vlaamse Regering;

3° het voldoen van de aangifteplicht bij de Mestbank;

4° de bewijsvoering van mestafzet conform dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten in de periode van 3 jaar die voorafgaat aan de datum van de aanvraag.

De hoeveelheid dierlijke mest, uitgedrukt in kg difosforpentoxyde en kg stikstof, die in rekening mag gebracht worden als bewijsvoering voor afzet op cultuurgrond wordt bepaald op basis van de bemestingsnorm zoals die voor het betrokken perceel van toepassing zal zijn op de dag van de vergunning en waarbij rekening gehouden wordt met de eventuele ontheffingen verleend volgens art. 15, § 5, en met het teeltplan van de voorgaande jaren op dat bedrijf. Bij gebrek aan bewijs over het teeltplan wordt gerekend met de norm van andere gewassen".

Artikel 7, § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (vergunningenbesluit) luidt als volgt :

"Art. 7. § 1. Afzet via verwerking kan slechts door de Mestbank goedgekeurd en geregistreerd worden als voldaan wordt aan de volgende voorwaarden :

1° een overeenkomst moet afgesloten worden tussen de producent en een verwerker;

2° de overeenkomst moet voor ten minste drie jaar geldig zijn;

3° de verwerker is op datum van de vergunningsaanvraag bij de Mestbank als dusdanig erkend en bezit overeenkomstig VLAREM een geldige milieuvergunning voor de verwerking van dierlijke mest;

4° de verwerker verplicht zich ertoe de desbetreffende verwerkte dierlijke mest te (laten) vervoeren naar een bestemming buiten het Vlaamse Gewest, of nuttig te (laten) gebruiken met uitzondering van de afzet ervan op grond gelegen in het Vlaamse Gewest;

5° de mestverwerkingsovereenkomst dient te worden opgemaakt overeenkomstig het model vastgesteld in bijlage 2. Onvolledig ingevulde en/of niet door beide partijen ondertekende overeenkomsten worden beschouwd als niet bestaande;

6° in voorkomend geval dienen de mestexportovereenkomsten afgesloten tussen de verwerker en een mestvoerder zoals bedoeld in artikel 8, en/of een schriftelijke en ondertekende overeenkomst tussen de verwerker en de afnemer van de eindproducten van de verwerkte dierlijke mest voor nuttig gebruik eveneens ter goedkeuring aan de Mestbank worden voorgelegd. Deze overeenkomsten moeten minimaal dezelfde duurtijd hebben als de mestverwerkingsovereenkomst waarop

voormeld(e) overeenkomst(en) betrekking heeft (hebben)".

2.2.1.2.2. Artikel 34, § 6, van het meststoffendecreet bepaalt inderdaad dat de Vlaamse regering "per geval" zoals bedoeld in paragraaf 3 de regels vaststelt waaraan de bedrijven bij de milieuvergunningsaanvraag moeten voldoen.

Paragraaf 3 somt de gevallen op waarin nog een milieuvergunning kan worden bekomen indien de aanvraag betrekking heeft op de diersoorten vermeld in artikel 5 van het meststoffendecreet.

Voormeld artikel 34, § 6, van het meststoffendecreet lijkt op het eerste gezicht niet uit te sluiten dat voor meerdere of zelfs alle gevallen bedoeld in paragraaf 3, door de Vlaamse regering gemeenschappelijke regels worden uitgevaardigd.

De verzoekende partij reikt geen argumenten aan waaruit zou kunnen blijken dat meer bepaald met betrekking tot de minimale geldigheidsduur van overeenkomsten gesloten tussen de producent en de verwerker van dierlijke mest, zonder voormelde decreetbepaling te schenden, geen voorwaarden zouden kunnen worden opgelegd die voor alle gevallen gelden;

2.2.2. Het tweede middel

2.2.2.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de standpunten van de partijen als volgt zijn ontwikkeld :

2.2.2.1.1. Het middel :

"Tweede middel : schending van artikel 52, 3° VLAREM I en van de motiveringsplicht

Overwegende dat artikel 52, 3° VLAREM I voorziet dat de uitspraak van de Minister een gemotiveerde beslissing dient te omvatten over de aanspraken of bezwaren die door de indiener van het beroep worden gesteld.

Overwegende dat een afdoende motivering veronderstelt dat een antwoord wordt gegeven op de tijdens een vergunningsprocedure naar voor gebrachte aanspraken en bezwaren (LANCKSWEERDT, E., De milieurechtspraak van de Raad van State gedurende het gerechtelijk jaar 1995-1996, T.M.R., 1996, p. 407).

Dat verzoekende partij in haar beroepschrift heeft uiteengezet dat enerzijds geen overeenkomsten inzake mestverwerking kunnen worden afgesloten voor meer dan één jaar en dat zij niet kan voldoen aan de (onwettige) vereiste van het voorbrengen van een overeenkomst inzake mestverwerking van minstens drie jaar om redenen die haar volstrekt vreemd zijn, en anderzijds op dat ogenblik zij niet zelf aan mestverwerking kon doen gelet op het feit dat er nog geen normen terzake bestonden.

Dat verzoekende partij dit standpunt verder in detail heeft toegelicht aan de hand van een uitvoerige technische nota die zij heeft neergelegd tijdens de hoorzitting van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie van 30 april 1999.

Overwegende dat de verwerende partij heeft nagelaten deze pertinente bezwaren en argumenten van verzoekster te beantwoorden.

Dat verzoekster verder tijdens de hoorzitting van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie een tweede nota heeft neergelegd waarin de onwettigheid van artikel 7, § 1 van het Vergunningenbesluit werd toegelicht.

Dat verwerende partij evenmin heeft geantwoord op dit pertinente argument van verzoekster. Dat inderdaad verwerende partij zich niet vermag te steunen op een onwettige bepaling, en aldus met betrekking tot het door verzoekster voorgebrachte argument standpunt had moeten innemen.

Overwegende dat derhalve de bepalingen van artikel 52, 3° VLAREM I, alsook de motiveringsplicht werd geschonden".

2.2.2.1.2. De repliek van de verwerende partij :

"Artikel 52, 3° bepaalt dat uitspraak moet gedaan worden in een gemotiveerde beslissing, en de motiveringsplicht houdt in dat de betrokkene moet kunnen nagaan welke motieven de beslissing verantwoorden;

het bestuur moet immers niet alle opgeworpen middelen beantwoorden, zoals dit wel het geval is in een jurisdictionele beslissing.

Als de redenen van de beslissing voldoende duidelijk naar voren worden gebracht is daarbij aan de motiveringsplicht voldaan.

Dit is in casu zeker het geval, nu in de bestreden beslissing de wettelijke redenen daartoe aangehaald werden, met name de verwijzing naar artikel 4, § 1 en artikel 7, § 1 van het vergunningenbesluit, wat trouwens, impliciet maar zeker betekent dat het onwettigheidsargument in verband met artikel 7, § 1 verworpen werd. Een 'juridische' uiteenzetting is daarbij niet vereist.

Het middel is niet ernstig";

2.2.2.2. Bespreking

Overwegende dat het middel niet ernstig is; dat de door de verzoekende partij ingeroepen bepaling inhoudt dat een besluit als het bestredene een gemotiveerde beslissing bevat over de aanspraken en bezwaren die door de indieners van het beroep werden gesteld; dat die verplichting vereist dat de beslissing duidelijk de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de bezwaren niet werden ingewilligd; dat de hoger geciteerde redengeving aan die verplichting lijkt te voldoen, getuige onder meer de twee andere middelen die de verzoekende partij formuleert;

2.2.3. Het derde middel

2.2.3.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de standpunten van de partijen als volgt zijn ontwikkeld :

2.2.3.1.1. Het middel :

"Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en inzonderheid van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, en schending van het gelijkheidsbeginsel

Overwegende dat het de facto onmogelijk is om overeenkomsten inzake mestverwerking af te sluiten voor minstens drie jaar.

Dat de enige mogelijkheid tot mestverwerking gelegen is in een verwerking op het RWZI Antwerpen-Noord dat wordt geëxploiteerd door de N.V. AQUAFIN.

Dat echter de N.V. AQUAFIN geen overeenkomsten wenst af te sluiten voor een duurtijd van minstens drie jaar, doch wel voor hoogstens één jaar.

Dat verzoekster wel haar mest kan verwerken op het RWZI Antwerpen-Noord tot minstens 31 december 1999, feit waarvan de Minister van Leefmilieu op de hoogte was.

Overwegende verder dat verzoekster, alhoewel hiertoe wettelijk verplicht, de op haar inrichting geproduceerde mest niet zelf kon verwerken.

Dat verzoekster in dit kader verwijst naar haar technische nota neergelegd tijdens de hoorzitting van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie en naar een studie uitgevoerd door de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (stuk 10).

Overwegende dat uit deze laatste studie blijkt dat er voor wat betreft de verwerking van kalvergier slechts twee mogelijkheden bestaan, te weten verwerking op het RWZI Antwerpen-Noord of gedeeltelijke centrale verwerking met concentratietechnieken.

Dat voor wat betreft de eerste mogelijkheid hoger reeds werd uiteengezet dat de N.V. AQUAFIN slechts overeenkomsten voor hoogstens één jaar wenst af te sluiten. Dat op dit ogenblik enkel verwerking tot 31 december 1999 wordt toegestaan en de Vlaamse Minister van Leefmilieu teneinde verdere verwerking aldaar mogelijk te maken, de vergunning van de N.V. AQUAFIN dient aan te passen.

Dat voor wat betreft de tweede mogelijkheid uit de studie van de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek blijkt dat deze concentratietechnieken economisch niet haalbaar zijn.

Dat verder dient te worden opgemerkt dat de Overheid, alhoewel zij bepaalde bedrijven (waaronder verzoekster) verplicht om aan mestverwerking te doen, slechts zeer recent bepaalde normen heeft uitgevaardigd inzake verwerking van (onder meer) kalvergier.

Overwegende dat in de kalversector de gronden om mest op af te zetten zeer schaars zijn, en dat grondverbonden afzet en export nagenoeg onmogelijk is. Dat waar verzoekster tot mestverwerking wordt verplicht, zulks tot voor kort de facto onmogelijk

was bij gebreke aan de uitwerking van normen ter zake door de Overheid.

Dat verzoekster na de recente wijzigingen van VLAREM II opdracht heeft gegeven aan de firma EDW (stuk 13) om een studie uit te voeren m.b.t. de bouw van een WITX-N waterzuiveringsinstallatie voor de behandeling van kalvergier, doch vanzelfsprekend niet het slachtoffer vermag te worden ingevolge het laattijdig uitvaardigen van normen door de Overheid.

Dat verzoekster verder opmerkt dat zij beschikte over een eigen zuiveringsstation, doch haar lozingsvergunning echter op 7 december 1990 werd ingetrokken (stuk 14) omdat ingevolge de wijzigingen van de Wet van 23 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, vanaf 1 januari 1990 elke lozing van gier en mest afkomstig van kalvermesterijen verboden was.

Dat verzoekster aldus om redenen die haar volstrekt vreemd zijn enerzijds niet kan voldoen aan de vereisten van het voortbrengen van een overeenkomst inzake mestverwerking voor minstens drie jaar, en zij anderzijds minstens tot op het ogenblik van de bestreden beslissing niet aan eigen verwerking kon doen bij gebreke aan normen ter zake.

Dat deze problematiek door de Vlaamse Overheid wordt erkend zoals blijkt uit de notulen van de hoorzitting van het Vlaamse Parlement dd. 24 februari 1999 waarop zowel de voormalige als de huidige Minister van Leefmilieu aanwezig waren (stuk 11).

Overwegende dat het kennelijk onredelijk is en in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel om een vergunning te weigeren op basis van het enkele motief dat geen overeenkomst inzake mestverwerking wordt voorgesteld van minstens drie jaar, terwijl geen enkel kalverbedrijf (en dus ook niet verzoekster) kan voldoen aan een dergelijke eis en zulks om redenen die volstrekt vreemd zijn aan deze bedrijven, en de bedrijven die aan mestverwerking moeten doen en zulks ook willen, dit niet konden omwille van een gebrek aan normen.

Dat zulks des te meer geldt, nu verzoekster gedurende meerdere jaren onder andere de mest afkomstig van haar inrichting te Weelde, afgezien van de mest die kan worden afgezet op haar 75 ha eigen gronden, heeft verwerkt via het RWZI Antwerpen-Noord.

Dat de Overheid de kennelijke onredelijkheid van een dergelijke eis tot voortbrengen van een overeenkomst van minstens drie jaar heeft ingezien, nu in het ontwerp van gewijzigde Mestdecreet deze eis niet langer wordt gehandhaafd.

Overwegende dat verwerende partij, gelet op het feit dat verzoekster de mest afkomstig van haar inrichting minstens tot 31 december 1999 kan verwerken op het RWZI Antwerpen-Noord, minstens een vergunning voor beperkte duur dan wel een proefvergunning had moeten toekennen, rekening

houdende met hogervermelde omstandigheden, en inzonderheid met het feit dat tussen de N.V. AQUAFIN en de Overheid besprekingen worden gevoerd om de verwerking op het RWZI Antwerpen-Noord verder mogelijk te maken.

Dat verwerende partij zich hiervan bewust is, nu de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Tewerkstelling op 7 juni 1999 in een dossier waar een identieke problematiek aan de orde was als in onderhavig dossier, aan de N.V. CHANELCA een proefvergunning heeft toegestaan (stuk 12).

Dat het behandelen op een verschillende manier van twee kalverbedrijven die zich in een identieke situatie bevinden, in strijd is met het gelijkheidsbeginsel".

2.2.3.1.2. De repliek van de verwerende partij :

"De bestreden beslissing bepaalt, in verband met de mestsituatie in het bedrijf van verzoekende partij :

Uit dit citaat blijkt dus, dat voor het jaar 1998 in het bedrijf van verzoekende partij 14.420 m³ gier werd geproduceerd, terwijl slechts 1.800 m³ op de wettelijk geoorloofde wijze afgezet werd. Men kan zich dus wel de vraag stellen wat er met het saldo gebeurde.

Het argument dat in het derde middel wordt ontwikkeld, komt er op neer dat verzoekende partij voorhoudt, dat de door de geldende reglementering gestelde vereisten van mestverwerking in de praktijk niet zouden kunnen uitgevoerd worden.

Eigenlijk gaat het hier om een verwijt dat de verzoekende partij richt aan de wetgever, nu de Minister niets anders gedaan heeft dan de geldende wettelijke regeling toepassen.

In het licht van de onduidelijke toestand in het bedrijf van verzoekende partij, zie het hogere citaat uit de bestreden beslissing, kan de Minister toch niets anders doen dan de wet toepassen, en kan men toch bezwaarlijk van haar verlangen dat zij een duidelijke wettelijke bepaling zo maar ter zijde zou schuiven.

Ook blijkt uit geen enkel element van het dossier dat verschillende beslissingen zouden zijn genomen in volstrekt identieke situaties.

Het middel is niet ernstig";

2.2.3.2. Bespreking

Overwegende dat het middel niet ernstig is, om de volgende redenen :

2.2.3.2.1. Er lijkt aan de vergunningverlenende overheid geen schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel te kunnen worden verweten, nu zij als orgaan van het actief bestuur de geldende regelgeving heeft toegepast.

2.2.3.2.2. De verzoekende partij lijkt geen argumenten aan te brengen die kunnen doen besluiten dat artikel 7, § 1, 2°, van het vergunningenbesluit "onredelijk" zou zijn.

Het lijkt niet kennelijk onredelijk te zijn dat die bepaling vereist dat overeenkomsten voor de verwerking van dierlijke mest minstens drie jaar geldig moeten zijn om in aanmerking te kunnen genomen worden. Het lijkt immers niet onlogisch ter zake een minimale duurzaamheid te betrachten.

Het feit dat een bepaald bedrijf, of zelfs een bepaalde sector, niet aan een voor de bescherming van het leefmilieu noodzakelijk geachte regeling kan voldoen, volstaat niet om te besluiten tot de onredelijkheid van die regeling. De privé-belangen van dat bedrijf of die sector moeten in een dergelijk geval immers wijken voor het algemeen belang.

Dat in "het ontwerp van gewijzigd mest-decreet deze eis niet langer wordt gehandhaafd" toont op zichzelf geenszins aan dat de in casu toepasselijke regelgeving onredelijk zou zijn.

2.2.3.2.3. In de huidige stand van het geding vermag de Raad van State niet uit te maken of de feitelijke en juridische toestand waarin de aangevoerde proefvergunning die aan een ander bedrijf zou zijn toegekend,

daadwerkelijk vergelijkbaar zijn met deze die de voorliggende zaak beheersen.

Wat daar ook van zij, kan de verzoekende partij zich niet beroepen op een gebeurlijke onwettigheid die ten voordele van een ander bedrijf zou zijn begaan, om zelf ook een onwettige vergunning te verkrijgen;

2.3. Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gestelde voorwaarde; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig februari tweeduizend, door :

de H. R. STEVENS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. WIJNANTS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

R. STEVENS.